

Prijs : In België : 6 Frs — In Nederland : 40 Cts

ZEVENDE JAARGANG
18-12-52

KUIFJE

51

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

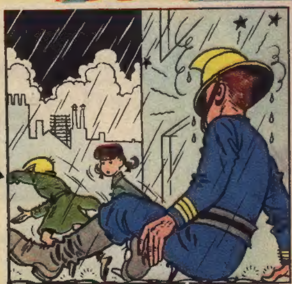

Spannend!..

Ontroerend!..

DIT NUMMER IS

Boeiend!...

Grappig!..

Vrolijk!...

Fantastisch!...

ZAAL III • BED 5

WIST je reeds, Akela, dat Erik in de kliniek ligt en moet geopereerd worden ?

— Neen, Frans, in welke kliniek heeft men hem opgenomen ?

Frans vertelt gauw al wat hij er over weet en Akela heeft meteen haar beslissing genomen : deze namiddag gaat ze Erik, een van haar beste welpen, bezoeken.

Wanneer ze dan in zaal III voor bed n° 5 staat, is er geen Erik te bespeuren ! Hij zal voorzeker in de operatiezaal zijn ? Ha, daar is een verpleegster...

— Erik De Langhe, juffrouw ?

— Neen, die is nog niet in de operatiezaal, die wordt pas overmorgen geopereerd. Zijn geval is niet zeer dringend noch ernstig. Voor het ogenblik moet hij ergens rondlopen...

Rondlopen ? Wat betekent dat ? Een jongen die moet geopereerd worden en die in de kliniek mag rondlopen ? Wie heeft dat nu nog gehoord ? Daar wil ik meer over weten, zegt Akela bij zichzelf, en ze stapt naar het bureeltje van de hoofdverpleegster. Daar wordt heel het geval opgeklaard.

— Erik De Langhe ? Dat is een van onze beste patiënten ! Waren ze maar allemaal zo... Gelukkig is zijn geval niet erg. Er was geen enkele verpleegster die hem in bed kon houden. Hij wou er voortdurend uit om hier of daar een handje toe te steken. Wat wil je, die jongen gevoelt zich niet erg ziek, en ten lange laatste heeft de dokter de toelating gegeven : hij mag wat helpen. Je kunt niet geloven, juffrouw, hoe gedienstig die kleine Erik is. Dat moet voorzeker een welp zijn, en een jongen van zeer goede familie.

Akela heeft aan de hoofdverpleegster niet verteld dat Erik een van haar jongens is. Maar in haar hart was ze zeer gelukkig, dat een van haar welpen zich zo kranig en hulpvaardig gedroeg.

Wanneer ze weer door de zaal ging, botste ze op Erik, die met zijn handen vol flesjes en doeken stond.

— Wel, Erik, ik dacht dat jij moest geopereerd worden, zei Akela na een hartelijke begroeting.

— Jawel, Akela, maar het is nog voor vandaag niet. En waarom zou ik intussen geen handje toesteken ?...

★

En tot slot moet ik jullie nog vertellen, vrienden, dat dit geen gefantaseerd verhaaltje is, maar echt gebeurd vóór enkele weken in een Brusselse kliniek !

Kuifje

GESCHENKEN VOOR ONZE ABONNES

Zoals ieder jaar in de maand December wacht er jullie ook thans een verrassing :
OP HET ADRESBANDJE VAN JULLIE BLAD STAAT ER EEN **KUIFJE's BON !**

ONZE BRIEVENBUS

Tinus van Hattum Velsen (Nederland). — Het deed me genoegen te vernemen dat je ons blad « erg fijn, de verhalen meesterlijk leerzaam en interessant » vindt. Over auto's kan ik je het boek « Jongens zien de Auto » van Walter Roth aanraden, uitgegeven door Bigot en van Rossum te Amsterdam. Hartelijk !

Nicolai, Beringen. — Ik wens eveneens, dat ik je nog minstens 61 kaartjes voor je verjaardag zal mogen zenden. Maar je moet niet denken dat je op je zeven en zeventig jaar je ontslag moet indienen. Neen, onze lezers die de zeven en zeventig voorbij zijn, worden tot **erelid** gepromoveerd ! Hartelijk !

Theo Claessens, Willebroek. — Ja, we hebben onze grote prijsvraag niet vergeten. Ze werd alleen wat uitgesteld, maar ze zal er niet minder interessant om zijn. Nog wat geduld ! Dat « KUIFJE » nog beter en mooier wordt, zul je binnenkort kunnen vaststellen !

François Rosel, Vilvoorde. — Die inlichtingen kun je verkrijgen wanneer je schrijft naar de administratiediensten van de renbanen van Groenendaal, Bosvoorde, Zellik en Waregem (W. Vl.). Met mijn beste groeten.

Erik van de Casteele, Gent. — Heb je reeds al de boeken van kapitein Zeldenthuis gelezen ? John Flanders heeft ook enkele boeiende boeken uitgegeven. In een of andere bibliotheek vindt je die zonder moeite. Met mijn beste groeten.

Frans van Hemelrijck, Brussel. — Daar kan ik je niet op antwoorden, Frans. Stel die vraag liever aan een leraar. Hartelijk.

Hilda Vaernewijck, Kortrijk. — Hartelijk dank voor je vriendelijk briefje. Laat me eens weten welke verhalen je liefst leest in ons blad.

Jan en Paul Massy, Wijgmaal. — Het scheepsvaartmuseum is ondergebracht in Het Steen, te Antwerpen. Schrijf eerst eens naar dat adres om te weten wanneer het museum open is.

S. Hambrouck, Wemmel. — Hoe gaat het met je club ? Ik heb tijdens de jongste weken geen nieuws meer gekregen uit Wemmel. Nog geen nieuwe leden aangeworven ? Beste groeten aan iedereen.

Paul Beukelaer, Antwerpen. — Hoe gaat het met je cabaret, Paul ? Graag kreeg ik daar nog wat nieuws over. Ik wens je veel succes.

Jan Stockmans, Eeklo. — Ik heb met genoegen je kort maar pittig briefje gelezen. Beste dank voor de wensen.

Jan Geysen, Kalmthout. — Je opstel was niet kwaad. Graag kreeg ik er nog een paar te lezen, want op een enkel stuk kan men moeilijk een mening vormen. Eindelijk ben ik wijs geraakt uit die harrewar van adressen. Hoe stel je het nu in de Kempische heide ? Met mijn beste groeten.

Ronald De Hoo, Diest. — Zestien millimeter-film kun je bekomen in alle winkels van foto- en cinebenodigdheden, ze zullen je alle nodige inlichtingen bezorgen aangaande beschikbare films en de prijzen. Beste dank voor je wensen. Hoe gaat het met de Diesterse Kuifje's club ? Graag kreeg ik daar nog wat nieuws over.

Marie-Jeanne van Wesemael, Otterstraat, 145, Sint-Gillis-Dendermonde zou graag corresponderen met een Hollandse lezeres tussen 10 en 15 jaar die postzegels verzamelt. Men schrijve haar rechtstreeks. (Ze vraagt ook naar nieuws van mej. Fanny Rosseel van Aardenburg.)

G. Delvaux, 46, rue des Moissons, Bruxelles, een franssprekende lezer zou graag willen corresponderen met een Hollandse lezer van rond de veertien jaar. Men schrijve hem rechtstreeks.

KUIFJE (weekblad). *Redactie, Publiciteit* : Lombardstraat, 24, Brussel. P.Ch.R. 1909.16
Uitgever-Directeur : Raymond Leblanc. — Gedrukt in helio door : De Drukkerijen C. Van Cortenbergh, Keizerstraat, 12, Brussel.

Abonnementsprijzen	*België*	*Buitenl. en Belg. Kongo*
Abon. 3 maanden :	» 70.—	80.—
» 6 maanden :	» 135.—	155.—
» één jaar :	» 265.—	300.—

KUIFJE-HOLLAND — Singel, 231, Dordrecht. Tel. 3653. Giro 199.334. Abonnementsprijs : fl. 4,00 per kwartaal.

DE POSTILJON

KUIFJE'S NIEUWSBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

REDACTIE — ADMINISTRATIE EN PUBLICITEIT : LOMBARDSTRAAT, 24, BRUSSEL

BENELUXBEVOLKING :

BIJNA 20.000.000 MENSEN !

WEET je dat Nederland op 1 Augustus 10.377.171 zielen telde ? Het bevolkingscijfer stijgt nog altijd, daar het sterftecijfer steeds daalt, en het geboortecijfer nog toeneemt. Wanneer men daar de Belgische en Luxemburgse bevolkingen bijrekent, bereikt men bijna de twintig millioen.

Weet je welke de tien meest bevolkte gemeenten zijn van België ? Hier komen ze : Antwerpen is de meest bevolkte stad met 260.000 inwoners, Brussel 182.682, Gent 165.482, Luik 155.729, Schaarbeek 123.410, Elsene 92.441, Anderlecht 87.566, Sint-Jans-Molenbeek 63.382, Mechelen 61.712, Sint-Gillis 59.605.

Weet je welk de meest uitgestrekte gemeenten van België zijn ? De gemeente Mol heeft een totale oppervlakte van 11.419 ha. De gemeente Geel 10.852 ha, Lommel 10.216 ha., Genk 8.979 ha., Halle 8.619 ha., Antwerpen 8.619 ha. Om deze cijfers te kunnen appreciëren, geven we eveneens enkele van de kleinste gemeenten van België : Groot-Loon bij Borg-Loon is slechts 55 ha. groot, Jenappe bij Nijvel 56 ha., Edingen 70 ha.

Wist je dat oude handen zo mooi kunnen zijn ?
(Foto Daniel, Oostrozebeke.)

DE WREDE DRUKFOUT...

IN navolging van de mannen van Kon-Tiki wilden vier mannen en een vrouw de Middellandse zee oversteken op een vlot dat zij Kintoki gedoopt hadden. Ze werden echter in volle zee teruggestuurd door een kustvaarder, omdat ze zonder toelating de haven van La Ciotat uitgevaren waren. Volgens een bericht in een krant werden de opvarenden naar de marine-gendarmerie van La Ciotat gevoerd om daar « vermoord » te worden. Gelukkig moest het zijn om « verhoord » te worden...

Mooie oud-Hollandse gevel, te Dordrecht.

OPGEPAST : POLITIE !

DE New-Yorkse politie probeerde voor het eerst een splinternieuw electrisch toestel dat haar agenten van op een zekere afstand moest verwittigen, wanneer de automobilisten de maximum snelheid overschreden. Bij de eerste proefneming zat een geautoriseerde agent met aangezette motor op de aanduidingen van het nieuwe toestel te wachten. Hij zat daar reeds een heel tijdje, maar al de autos reden braafjes voorbij. Op de duur werd de agent achterdochtig, en hij ging eens kijken of het toestel wel werkte. Bij het toestel vond hij de sleutel van het geheim : Twee jongens zaten langs de baan met een bord, waarop in dikke letters geschreven stond : « Gevaar, verminder uw snelheid, politie op 100 meter. »

ER WORDT MINDER VLEES GEGETEN

VOLGENS de jongste statistieken werd er in heel de wereld in het jaar 1951 minder vlees gegeten dan vóór de oorlog. Vóór 51 waren de cijfers voor volgende landen :

Uruguay : 105 kg. per jaar en per persoon.
Argentinië : 101 kg.
Ver. Staten : 62 kg.
Denemarken : 50 kg.
Yougo-Slavië : 39 kg.
Frankrijk : 38 kg.
Oostenrijk : 36 kg.
Chili : 28 kg.
Italië : 14 kg.
Griekenland : 10 kg.

Het lijstje vermeldt de cijfers in België en Holland niet, maar we zullen waarschijnlijk een goed gemiddelde halen.

IS HET CIJFER 13 EEN ONGELUKSCIJFER?

EEN vier en tachtig jarige Hollandse boer heeft naar alle kranten geschreven dat het cijfer 13 zijn heel leven lang een geluksgetal geweest is. Hij trouwde namelijk op een 13de dag van de maand. Op een 13de werd hij voor het eerst vader, bovendien werden acht van zijn dertien kinderen eveneens op een 13de geboren. Zes van de acht kinderen trouwden op een 13de, en nu heeft onlangs, namelijk op 13 Augustus, de beste zeug uit zijn stal dertien biggen ter wereld gebracht. Als die boer nu nog dertien jaar mag leven, dan mag hij gerust geloven dat het cijfer 13 in zijn leven een geluksgetal geweest is. Eens te meer : met cijfers kan men alles bewijzen.

VIER PIJPEN VOOR 100.000 FRS. !

DE heer Bruneel, een rasechte Brusselaar, bezit een van de rijkste pijpencollecties van ons land. Hij erfde zijn pijpenverzameling van zijn vader, die ze van z'n grootvader erfde. De heer Bruneel heeft ondermeer een reeks van vier pijpen in zijn collectie die de vier seizoenen uitbeelden : de Lente is een kindje met bloemen, de Zomer is een hoorn des overvloeds, de Herfst een jachttoneel en de Winter een hand die een appel omsluit. Deze vier pijpen zijn samen meer dan honderd duizend francs waard.

Breng je ook je vacantie door in de bergen ?

WEET JE WANNEER DE MEESTE MENSEN STERVEN ?

STATISTIEKEN in klinieken hebben uitgewezen dat de meeste mensen die een natuurlijke dood sterven, hun einde zien komen tusen 4 en 6 uur 's morgens. De verklaring van dit verschijnsel hebben de dokters nog niet gevonden, maar het zal waarschijnlijk niet lang meer duren eer ze dit zullen vinden.

DE SPAANSE ADEL STERFT UIT

ZO lazen we in een krant. Volgens bijgaande lijst telt Spanje nog 3 prinsen, 172 hertogen, 1580 markiezen, 1550 graven, 179 burggraven en 215 baronnen. Of men dat weinig vindt, dat is een andere kwestie. Ons lijkt dat lijstje nog indrukwekkend !

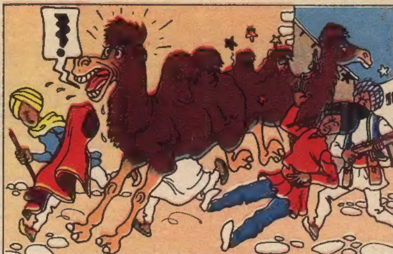
Zie je iets eigenaardigs op deze foto ? Al de beelden in de gevel zijn onthoofd. Dit is een eigenaardig gevolg van de beschieting van Kortrijk tijdens de oorlog 1914-18.

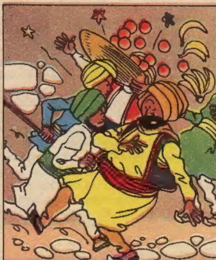
TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN FRED FUNCKEN

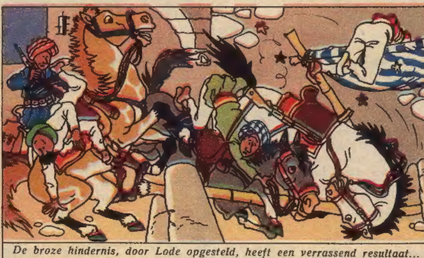

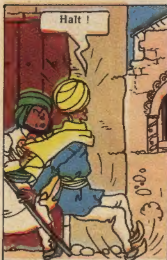

De broze hindernis, door Lode opgesteld, heeft een verrassend resultaat...

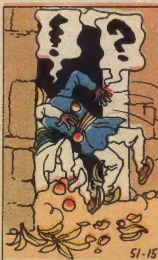

Tijl Uilenspiegel

Tijl springt de verrader, die hij in het water heeft geworpen en niet zwemmen kan, na. De handlanger van de spion verschijnt...

Als de Spanjolen zo'n mooi sommetje willen betalen voor die inlichtingen, wil ik het wel verdienen!

De strandschuimer vuurt op Tijl, die alle krachten inspant om de spion te redden, doch wanneer een schot de spion treft...

moet hij het opgeven. Terwijl de spion levenloos naar de diepte zinkt, tracht Tijl onder water het strand te bereiken om aldus aan de kogels van de schuimer te ontkomen...

Een weinig later vinden Lamme en enkele Geuzen Tijl uitgeput op het strand. Hij wordt bij bevriende vissers ondergebracht en moet met hevige koorts te bed blijven...

Machteloos en met tranen in de ogen, hoort Tijl het afscheidsschot van de Geuzenvloot die het ruime sop kiest...

De kotter van de strandjutter wordt vlug ingehaald en met een raak schot in de grond geboord

De verrader ontloopt zijn straf niet en komt jammerlijk om in de golven

Ongehinderd bereikt de Geuzenvloot nu Den Briel, aan de monding van de Maas, en werpt het anker voor de stad. Sloepen worden te water gelaten. Ze zetten koers naar het strand

Eens alle krachten ontscheept, stelt het kleine leger zich bij tromgeroffel in slagorde op. Zonderling genoeg komt er niet de minste reactie vanwege de Spaanse bezetting. Een bevelhebber gaat naar de stadspoort en roept:

In naam van Oranje, doe open de poort!

WIE IS DE BESTE ?

EEN alleenstaande geval is het vast, dat het beroemde Rapid Wenen over twee doelwachters beschikt, die om de beurt als portier van het nationaal Oostenrijks elftal worden gekozen : Zeman en Musil.

De eerste, Zeman, bijgenaamd « de panter », is in het buitenland best bekend. Van hem wordt verteld dat hij vóór iedere internationale match zijn baard vijf dagen laat groeien. Hij zelf zou beweerd hebben, dat dit hem steeds geluk bijbracht. Zeman heeft de reputatie de beste doelwachter van de wereld te zijn.

De tweede, Musil, wordt niet zo dikwijls in de nationale ploeg gekozen, maar komt daarentegen des te vaker in het eerste elftal van zijn club tussen de staken, terwijl Zeman dan bij de reserves speelt. Veelal wordt hij aan de boorden van de mooie, blauwe Donau als de... beste keper van Wenen naar voren gezet.

Zeman de beste doelwachter van de wereld !

Musil de beste van Wenen ! Wie is dan de beste ?

Een Oostenrijks journalist, die de vraag stelde, bleef zelf het antwoord schuldig. Hij bracht echter een komisch, en bij het geval verwant verhaal, te berde.

Dit verhaal was als volgt :

In een straat van een kleine stad woonden drie kleermakers, die alle drie beweerden beter te zijn dan de anderen.

De eerste hing een groot bord boven zijn deur en schreef daarop :

« Hier woont de beste kleermaker van de wereld ! »

De tweede schreef :

« Hier woont de beste kleermaker van Europa ! »

De derde ten slotte schreef :

« Hier woont de beste kleermaker van de straat ! »

Welke reclame was volgens je de beste ? Die van de derde niet waar ? Want hij beweerde in gevatte termen beter te zijn dan de beste van Europa en van de wereld, die... immers in zijn straat woonden.

Zodus, als Musil de beste keeper van Wenen is, waar ook Zeman woont...

SPORTKRONIEK

DE RENNER, DIE ALTIJD TE DRINKEN HAD

MISSCHIEN hebben onze jonge vrienden wel van Felicien Vervaecke gehoord ? Hij was een wielrenner, die in de jaren vóór de laatste oorlog in de Ronde van Frankrijk de faam van de zogenaamde Vlaamse spierkracht ophield. Hij was een goed klimmer, die onder meer met de fameuze Italiaanse kampioen Gino Bartali in de strijd om de eerste plaats op de vaak met sneeuw bedekte toppen van de Alpen- en Pyreneeënreuzen om de voorrang streed. Hij was niet wat men noemt een kunstenaar op de fiets ! Hij had geen snelle, oogstrelende gang, geen ranke zwierige stijl. Hij was een machtmens ! Sterk van lichaam en sterk van wil : moedig, onverzettelijk, taai, en... slim ! Over de sluwheid van Vervaecke doen vele verhaaltjes de ronde. Het volgende vooral werd vaak verteld.

Het verwonderde de renners in de Ronde van Frankrijk niet weinig dat Felicien Vervaecke steeds bussen vol verse drank had en eten bij de vleet, wanneer hun eten en drinken al lang was opgeraakt. De truc was in de grond heel simpel.

Vervaecke's vrouw volgde de Ronde van de eerste tot de laatste dag. Gekleed in een lange broek en vest, een pet diep in de ogen getrokken en een zonnebril op, gaf zij haar man een paar keren daags verversingen. En de koersleiders, die meenden dat het hier een gewone toeschouwer gold, vonden daar geen graten in.

Doch op zekere dag kwam de truc aan het licht... De vrouw had in haar haast de eerste keer vergeten suiker in het water te doen, en toen zij Felicien die dag de tweede keer water aanreikte, zei hij :

« Gij hebt daarstraks vergeten suiker in mijn bus te doen ! Was dat slecht, zeg ! Hoe kon je dat nu vergeten ? Hoe is het mogelijk ? »

De vrouw was ook niet op haar tong gevallen. Ze zei : « Kun jij nooit iets vergeten ? Ik doe toch al zo mijn best ! De suiker was juist op en ik vond geen winkel ? Maar... »

Een van de Franse koerstoezichters hoorde de twee in het Vlaams redetwisten en... het « geheim » was ontsluierd.

Mevrouw Vervaecke moest nog dezelfde avond haar koffers maken. Daarna zat Felicien ook vaak zonder drinken. En bij zich zelf zal hij wel dikwijls hebben gezegd : « Was ik toen maar niet zo opvliegend geweest om dat klontje suiker. Nu heb ik niet de suiker... en niet de rest ! »

Hoe is het wijze gezegde weer ? Wees met weinig tevreden...

J.J.

Het groot model bestaat uit drie delen en werd vervaardigd in cuiroléine, twee kleuren : marineblauw en rood, of kastanjebruin en beige.

Je kunt deze portefeuille krijgen voor 300 punten.

DE KUIFJE's BONS

ONZE GESCHENKENLIJST

	Aantal punten
1. Chromo's « REINAERT DE VOS », vijf reeksen. **Per reeks**	60
2. Prentkaarten KUIFJE, vijf prachtige kleurprentkaarten. **Per reeks**	70
3. Briefpapier KUIFJE, vijf verschillende versieringen	80
4. KUIFJE's wimpel, drie kleuren, weerszijden bedrukt	100
5. KUIFJE's chromo's van de collectie « ZIEN en WETEN », reeksen van zes prachtige chromo's, groot formaat. Vliegtuigen, reeksen 1.2. Luchtschepen, reeksen 1.2. Spoorwegen, reeks 1. Marine, reeks 1. **Per reeks**	125
6. Foto's « Koninklijke Prins », vijf reeksen. **Per reeks**	200
7. KUIFJE's portefeuille	200
8. KUIFJE's portefeuille, groot model	300
9. Bloc-notes KUIFJE	250
Bloc ter vervanging	50
10. KUIFJE's puzzle, in hout, STANDAARD formaat, nieuw model	400
11. KUIFJE's puzzle, idem, GROOT formaat, nieuw model	500
12. Blokjesspel KUIFJE, nieuwe tekeningen	500

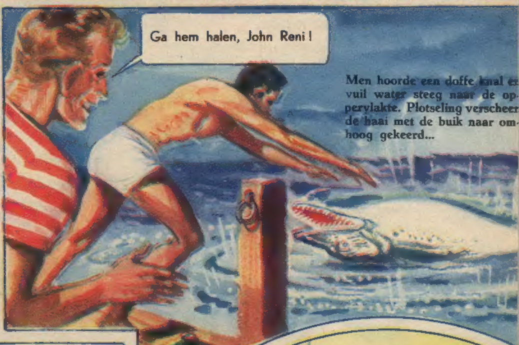

DE BUIT VAN DE ZEE

Zie keerzijde

DE BUIT VAN DE ZEE
et dier mat 1 m. 98 woog 240 kg. De id werd opgevuld gevernist en zo ijkte de haai nog ng in het museum n Johnstone.

MELBOURNE
KONINGS EILAND
STRAAT VAN BASS
INDISCHE OCEAAN
GEORGE TOWN
TASMANIË
STILLE ZUIDZEE

Zodra het wrak van « La Joliette » opgeruimd was, werd Johnstone voor een andere taak gevraagd. Tussen Australiä en Tasmanië loopt een zeestraat waar de golven van de Stille- en deze van de Indische Oceaan elkaar ontmoeten. De zeelui houden deze wateren voor de onbevaarbaarste ter wereld. Johnstone lei op deze bodem drie en veertig kilometer af !...
In Narracoopa, op het Koningseiland, trachtten technici de oorzaken te vinden van de stoornissen van de kabel die Tasmanië met Australië verbindt.

Tijdens een van hun samenkomsten zei een van de technici :
ndien we eens een duiker eten komen om de kabel p te sporen ?
Indien we de grond niet onderzoeken, zullen we nooit een resultaat bereiken !

Zo kwam Johnstone in 1939 om de kabel te inspecteren. Hij koos zee met de « Julie Burgess », een schip van 40 ton, dat gewoonlijk voor de visvangst gebruikt werd.

Ingenieur Watson moet de werken leiden. Het noodzakelijke materieel werd bijeengebracht en een telefoon gebouwd, die de helm van de duiker met de boot verbond...

Eerst moest de kabel opgevist worden en dat was geen makkelijke opdracht. Terwijl de « Julie Burgess » langzaam langs de kust stevende, tastte Johnstone op de bodem van de zee. Hij zag niets dan een oneindige, lege zandvlakte. Watson werd ongeduldig...

De ingenieur vond dan een ander middel : men zou een enterhaak over de grond slepen. Deze zou ten eerste het zand omwoelen en ten tweede als versterking dienen voor de koord, waaraan Johnstone bengelde. Johnstone klampte zich dus aan de enterhaak vast, nu eens lopend, dan bijna vliegend, tot de kabel gevonden was...

Weldra kwam de duiker echter in een rotsachtig gebied en daar was het werk veel gevaarlijker. Gestuwd door de wind vaarde de « Julie Burgess » vlugger en vlugger en Johnstone was verplicht te lopen zo hard hij kon...

Ieder ogenblik kon hij zich het hoofd vermorzelen tegen een rotspunt, een been breken of zijn duikerspak scheuren. Als toppunt van zijn ongeluk begon de boot steeds vlugger en vlugger te varen...
Wordt voortgezet.)

HET HUIS VAN DE BAANWACHTER

VERHAAL VAN **ALFRED GERARD** GEILLUSTREERD DOOR **FRED FUNCKEN**

MIJNHEER SCHNUPFER had een zeer bewogen leven gekend. Hieruit mag je niet afleiden, dat ik zou beweren dat mijnheer Schnupfer een avonturier was. Integendeel. Je zou heel de Elzas, van Lauterburg tot Altkirch, moeten aflopen om nog zulk 'n solide, deftige burger te vinden. Toch had Schnupfer een bewogen leven gekend om de eenvoudige reden, dat hij gedurende vijftig jaar controleur van de spoorwegen was geweest. Nauwelijks zeventien jaar was hij in dienst getreden van de Reichsbahn en had jarenlang van het Memelgebied naar Keulen en van Hamburg naar München gereden. Toen de Elzas na 1918 weer Frans werd, was mijnheer Schnupfer meteen Frans onderdaan. Hij verwisselde zijn dienstpet en spoorde nu door Frankrijk, van het Noorden naar het Zuiden en van het Oosten naar het Westen. Jaren nadat hij z'n job had moeten vaarwel zeggen, wist mijnheer Schnupfer nog om welk uur de sneltrein Angoulème-Périgeux vertrok en of de Eilzug Dresden-Praag stopte in Pirna! Al de stationchefs — of ze nu Müller of Durand heetten — waren zijn vrienden en hij kende het kleinste dorp van Mecklemburg en Bretagne, zo de trein er langs kwam ten minste! Dorpen die geen station hadden, vond mijnheer Schnupfer « achterlijk ».

Eindelijk werd mijnheer Schnupfer op pensioen gesteld en hij had ergens, ver van de spoorweg, een gezellig huisje met en tuintje kunnen kopen, doch daartoe kon hij niet besluiten. Het idee, dat hij geen deel meer uitmaakte van dat grote raderwerk van de spoorwegen maakte hem ziek en daarom vroeg hij een plaatsje als baanwachter. Mijnheer Schnupfer kreeg zijn wens, want hij had zijn werk steeds tot grote tevredenheid van zijn chefs uitgevoerd. Hij was een stipt ambtenaar, die niet liet spotten met de reglementen. Het reglement was heilig voor mijnheer Schnupfer en daaraan werd niet getornd. Op de uniform van divisiegeneraal had hij niet trotser kunnen zijn dan op zijn eenvoudige dienstkledij van controleur. Mijnheer Schnupfer dronk graag een glaasje Kirsch of schnaps en smulde van een groot bord zuurkool en een volle pint schuimend blond bier. Tijdens zijn werkuren was hij echter soberder dan een kameel en herhaalde graag zijn oud devies : « Dienst is dienst, en schnaps is schnaps ! »

★

Mijnheer Schnupfer legde er zich vlijtig op toe een model-baanwachter te zijn, en nooit gebeurde er een ongeluk aan de overweg, die aan zijn zorgen was toevertrouwd. Meer dan zes treinen per dag kwamen er niet voorbij, en de mensen van de streek kenden Schnupfer, die ze nog steeds mijnheer de controleur heetten, en waagden zich niet meer over het spoor wanneer de slagbomen naar beneden gingen. Schnupfer was gelukkig. Hij had zijn treinen en vond ruimschoots de tijd z'n tuintje te verzorgen en z'n lange, porseleinen pijp te roken. Wanneer het heilig uur van de dienst sloeg, lei mijnheer Schnupfer z'n pijp opzij (men rookt niet tijdens z'n dienst), zette z'n met goud omzoomde kepi op het hoofd en liep naar de slagbomen...

★

Alles liep als gesmeerd tot het huisje van de baanwachter afbrandde... Een gloeiend kooltje, ontsnapt uit een locomotief, viel waarschijnlijk op het hooi dat zachtjes aan begon te branden, oversprong naar een tas droog hout en vandaar naar het huisje. Alleen de meubels van mijnheer Schnupfer konden gered worden. Daar stond de arme man nu zonder huisje. De spoorwegmaatschappij wou er geen nieuw bouwen, maar zette een treinwagen tweede klas af. Het was een verouderd model, maar in goede staat en mijnheer Schnupfer was in de wolken, want dat herinnerde hem aan zijn leven als controleur. Hij schilderde zijn huisje op wielen in heldere kleuren, zette rode geraniums voor de vensters en het leven herbegon...

En toch was er iets dat niet vlotte. Soms zette mijnheer Schnupfer een bezorgd gezicht. Was hij ziek? Zelfs de sterkste eik voelt de jaren en de controleur was een heel eind in de zeventig... Hij was dikwijls verkouden en snoot zijn neus luidruchtig in een grote, rode zakdoek.

Op zekere morgen, het regende stromen, liep ik voorbij het vriendelijk baanwachtershuisje en dacht : « Ik spring even binnen voor een gezellig praatje. De volgende trein komt pas over drie uur, dus hebben we alle tijd ! »

Tot m'n grote verrassing vond ik mijnheer Schnupfer voor de deur van z'n woning, hij rookte z'n lange, porseleinen pijp en was druipnat... Dat laatste scheen hem niet erg te bevallen, want zo ernstig en bezorgd had ik hem nog nooit gezien. Ik nam m'n hoed af en vroeg beleefd hoe hij het maakte.

— Ach, het gaat niet al te best... Zo'n hondenweer... en ik zit vol rheumatiek...

— Maar voor de drommel, mijnheer de controleur, waarom ga je dan niet binnen om gezellig bij een ronkende kachel je pijp te roken !

— Binnen ! Binnen ! riep mijnheer Schnupfer vol heilige verontwaardiging, zie je dan daar het dienstbordje boven de deur van mijn wagen niet hangen ?

En inderdaad. Er hing een dienstbordje, dat zoals alle dienstbordjes heilig was voor mijnheer Schnupfer :

« Verboden te roken ! »

DE SCHAT van BEERSEL

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Onze vrienden overmeesterden de twee bandieten, doch daar komt de derde man opdagen...

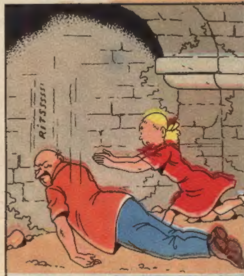

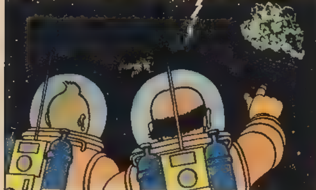

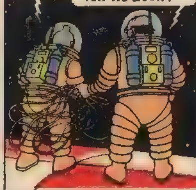
(Wordt voortgezet.)

DE NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE

MANNEN OP DE MAAN...

Kuifje en zijn vrienden zijn vertrokken voor de grote reis naar de maan. De kapitein heeft een glaasje whisky te veel gedronken en wil de raket verlaten. Zal Kuifje hem kunnen redden?...

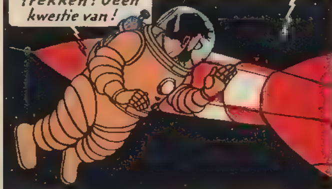

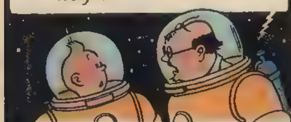

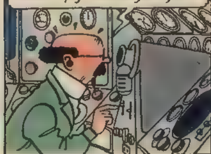

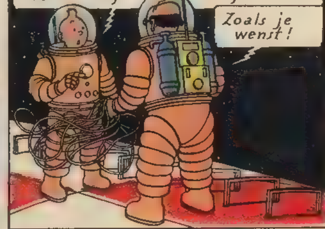

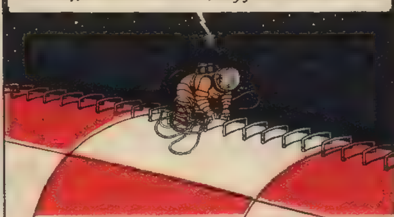

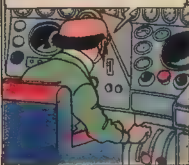

(Wordt voortgezet.)

Stroom, cowboy van de Old Fellows Ranch en vriend van Texas Slim, werd vermoord. Koen gaf de persoonsbeschrijving van de moordenaar, die nog steeds op vrije voeten loopt. Terwijl Koen het zadel, dat hij erfde van Stroom en door zijn tante verkocht werd, trachtte weer te vinden, wordt hij aangesproken door een cowboy. Deze laatste lokte Koen in de woestijn en sloeg hem neer. Koen zag « De Engel van de Dood »...

TEXAS

HET HOL VAN DE BANDIETEN

ENKELE uren later ontwaakte Koen in de armen van die « Engel van de Dood ». De koorts en ook de pijn aan zijn hoofd waren gevoelig afgenomen. Hij ijlde ook niet meer.

De zwarte cowboy glimlachte en nooit had Koen een aantrekkelijker glimlach gezien op een edeler, energieker, goediger gezicht, dat door de dansende weerschijn van eèn vlam verlicht werd.

— Hello, boy ! Gaat het beter ?

Koen was te verbaasd om te kunnen antwoorden. Hij keek naar zijn onverwachte metgezel en naar het decor rond hem. De morgen kon niet ver meer af zijn want de duisternis loste zich op in rose-grijze nevel. Op enkele stappen vandaan stond een zwart ontzadeld paard. De lange teugels sleepten op de grond doch het paard stond zo braaf stil alsof het vastgebonden was. Vlak bij de hand van de cowboy een knetterend vuurtje van droog hout waarin deze pookte met een stokje.

— Gaat het beter ? herhaalde hij.

— O ja ! antwoordde Koen

Zijn hoofd was in een vochtige omslag gewikkeld en de vlekken op zijn gezicht waren afgewist. Een gevoel van welbehagen stroomde in zijn weke leden en moede ziel...

— Ik denk, jongen, dat je veel geluk hebt gehad, dat ik sedert gisteren op zoek ben naar een drommels paard dat over de omheining sprong en de wildernis in galoppeerde... Zo heeft Texas Slim je hier gevonden op meer dan veertig mijl van zijn basis !

Koen huiverde...

— Wat ? U zou...

— Ik ben Texas Slim.

Koen trok zijn ogen wagewijd open en sloot ze dan als overweldigd door een te hevige ontroering.

Hij was dus gered door Texas Slim. Dank zij hem had de atmosfeer van de vervlogen tijden haar angstwekkend karakter verloren, hij had er zachtheid en poezie aan gegeven. Hij herschiep een scène en een decor waarvan Koen steeds zoveel had gehouden : de cowboy met de rug tegen het zadel geleund, die waakt over de slaap van een gekwetst kind dat hij tegen de borst gedrukt heeft. Het paard dat uitrust en het vuur in de grot onder de nachtelijke woestijnhemel. Het was net, of een der beelden uit zijn kinderjaren was als bij mirakel gaan leven. Ditmaal schonk het beeld hem niets dan vreugde en daarom alleen al betreurde hij het niet meer dat Plastic Jack hem neergeslagen had.

Texas Slim ! Het was een prachtig athleet met klare ogen, die alle verwachtingen van Koen nog overtrof ! Koen beantwoordde nu zijn vragen en vertelde de hele geschiedenis van naaldje tot draadje.

— Wat ? Stroom, m'n oude Stroom is dood ! Vermoord... eergister ?

— Je wist het niet ?

— Op de ranch leven we nog gelijk onze voorouders zonder telefoon en zonder radio. De kranten lezen we pas de zes en dertigste van iedere maand ! Stroom had ons ook niet gezegd wanneer hij juist zou weerkeren. Hij had veel fantasie en was bekwaam twee of drie dagen langer van huis te blijven dan zijn opdracht het vereiste. Hij kon het in z'n hoofd gekregen hebben een oude kameraad ergens in een onmogelijk nest te gaan opzoeken. Ja, hij had heel lang moeten afwezig zijn vooraleer wij ons zouden ongerust gemaakt hebben ! Maar hoe komt het dat de politie niet dadelijk een koerier naar de Old Fellows Ranch stuurde om ons te verwittigen ?

Koen, die door het contact met zijn held, als het ware gemagnetiseerd, al zijn klaarheid van geest teruggekregen had, zei, dat luitenant O'Morrigan dit zonder twijfel had willen doen doch dat hij te veel om het hoofd had door de aanslag op Black Gold City en het opsporen van Stroom's vermoedelijke moordenaar.

Toen Texas Slim de beschrijving van de moordenaar hoorde, rilde hij, doch onderbrak het verhaal van Koen niet. Wanneer dit beeindigd was, zei hij :

— Boy, ik heb m'n paard dat ik sedert gisteren zoek, zoals ik reeds zei, niet gevonden, maar ik betreur het niet. In

SLIM

Roman van MARCEL d'ARTIGUES
Illustraties van REF

de plaats van dat verwenst dier vond ik een drommels aardige jongen!

In de mond van O'Morrigan had deze hulde reeds zeer vleiend geklonken, doch in de mond van Texas Slim, die de legendarische ridders van de prairie vertegenwoordigde, vervulde het je met een fierheid en een dankbaarheid, die je week maakte...

— Een drommels aardige jongen, die me de eer zal gunnen me als vriend te aanvaarden en me de hand te drukken, voltooide Texas Slim.

Met die handdruk werd de vrienschap van Koen en Texas Slim bezegeld voor het leven.

— Luister, boy, ik hield erg veel van de oude Stroom. Ik dank je omdat jij de nodige inlichtingen bezorgde om de bandiet die hem doodde te vangen. Je hebt zeer juist gezien, zo juist dat men je wou verhinderen dit nogmaals te doen...

— Bij God, zei hij ernstig, bij de rechtvaardige God die me toeliet je deze nacht uit een val te trekken, zweer ik dat de laffe moordenaars van grijsaards en kinderen zullen ontmaskerd worden. Daar zal ik het mijne toe bijdragen!

— En dan, vervolgde hij, zei ik dat jij een harde schedel hebt. Je zou anders niet op deze wijze aan die slag hebben weerstaan! Al wat men me reeds gezegd heeft over de harde koppen van dat zeevolk langs jullie kusten is dus waar! Je hebt niet eens een wonde, slechts een schram en een buil. Nooit zag ik iemand die het zo goed verdroeg! Je kunt Ray Sugar Robinson uitdagen

Die woorden vervulden Koen met zoveel blijdschap dat hij ze heel z'n leven herinneren zou.

— Maar ondanks je uithoudingsvermogen, je moed en je energie, trof de slag je ernstig en je hebt meer zorgen nodig dan een dronk whisky en een omslag, gemaakt van mijn zakdoek en gedrenkt in het water van m'n kruik. Ik ben echter nodig op de ranch en kan je niet dadelijk naar San Antonio brengen. Het scheelde trouwens geen haar of je zou er nooit meer gekomen zijn en je tante zal, door die enkele uren die je langer uitblijft, niet méér ongerust zijn dan ze reeds is! Ik neem je dus mee naar de Old Fellows Ranch.

Met Texas Slim naar de Old Fellows Ranch! De prachtige droom wiste de nachtmerrie meer en meer uit...

Koen antwoordde niet maar vloog de comboy om de hals. Ze omhelsden elkaar.

Texas Slim zadelde zijn mooi, zwart paard dat Buddy heette — dat wil zeggen « kameraad » en het was inderdaad de waardige kameraad van Texas Slim —, tilde Koen op en zette hem voor zich op het zadel. Vele uren galoppeerden ze aldus langzaam door de woeste streek. Dicht tegen de borst van zijn machtige vriend deed Koen zijn intrede in Old Fellows Ranch.

Het was natuurlijk een ranch naar het hart van de jongen met de klassieke reeks barakken, bunk-houses, om de cowboys te herbergen, schuren, stallen, loodsen, ateliers, enz., gelegen te midden van een groen dal, een echte oase, omringd door roodachtige heuvels. De ranch was bewoond door vijf en zestig man, vijf en twintig jonge en veertig veteranen : de Old Fellows.

De laatsten vormden de « oude garde » die Koen vol verbazing en vreugde bekeek. Ze droegen allemaal de merktekens van hun oud beroep. Men zag nog de littekens van in de strijd opgelopen verwondingen, enkelen hinkten en enkelen hadden een arm verloren. Elders zouden ze wellicht aan hun lot overgelaten worden om eenzaam te sterven als huisdieren, die men niet meer gebruiken kan Hier werden ze omringd door de jongeren, die niets anders te doen hadden dan voor de veteranen te werken en te zorgen. De kloeksten hielpen de jongeren trouwens nog steeds bij het kweken van de runderen en het temmen van de paarden. Anderen deden de keuken, verzorgden de tuin en hielden zich onledig met duizend en een knutselwerken. Op zo'n ranch moet men immers alles zelf weten op te knappen!

De terugkeer van Texas Slim met de sympathieke jongen was voor hen een vreugdevolle verrassing doch ze stonden versteld toen hun boss hen de gebeurtenissen vertelde. Ze riepen vol woede en smart :

— Stroom werd vermoord!

Dan bekeken ze allemaal de jongen aandachtiger want hij had hun ongelukkige vriend voor het laatst gezien. Een bandiet, die zich daarvoor hun eigen kleedij had aangeschaft, had dan getracht de jongen om te brengen...

— Jongens, zei Texas Slim, die valse cowboy kan ik, helaas, niet thuiswijzen maar de bandiet met de olijfkleurige huid en de verminkte hand, die meen ik te herkennen!

Koen begreep waarom Texas Slim gebeefd had, toen hij hem de persoonsbeschrijving van de moordenaar gaf.

Texas Slim herinnerde zich inderdaad, dat hij dit personage gezien had in het Bighorn's Hotel, op een tiental mijl van de ranch gelegen. Het was, in principe, bestemd om ongevaarlijke toeristen te herbergen, die bekoord waren door de schilderachtige woestheid van het land. Het was het enige hotel van uren in de ronde. Texas Slim en zijn jongens vermoedden reeds lang dat er achter de eerbiedwaardige gevel van dit hotel, allerlei gespuis huisde dat zich bezig hield met kansspelen, smokkel en nog andere misdadige drijverijen. Het was de enige hoek waar Texas Slim nog geen schoonmaak had kunnen houden. Al zijn pogingen hadden daar schipbreuk geleden. De eigenaar van het hotel Ralph Costello — half Spaans half Amerikaans — werd door machtige heren en politici beschermd. Niemand, de energieke O'Morrigan zo min als Texas Slim, had het sluiten van zijn hotel, of het bewaken er van kunnen bekomen...

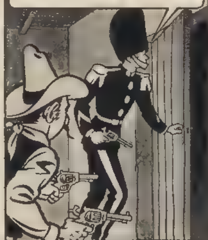
De verklaring van de boss omtrent de identificatie van Stroom's moordenaar lokte bij de cowboys nieuwe kreten van woede en verontwaardiging uit. Ja, natuurlijk, die man kwam uit dat bandietenhol. Daaraan hoefde men geen seconde te twijfelen. Niet te verwonderen dat men de moordenaar nog niet had kunnen vangen! Het stond bijna vast, dat de tweede schurk, de valse cowboy, die Koen had willen ombrengen, zich eveneens in dat bandietenhol schuil hield.

— Te paard! Naar Bighorn's Hotel! Dood aan de bandieten!

(Wordt voortgezet.)

Victoria presenteert AVONTUUR IN DE FAR-WEST

(Wordt voortgezet.)

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN JACQUES LAUDY

David Balfour en Alan Breck worden er van verdacht medeplichtig te zijn aan de moord op de Rode Vos. De Campbells zoeken de schuldigen. Onze vrienden vluchten eerst op een rots, lopen daarna door de heide en worden overvallen door enkele kerels met woest uiterlijk...

Hola, Evan Dhu ! Clunny zal niet tevreden zijn over de wijze waarop je ons behandelt !

Ja maar, hoe kon ik nu weten dat jij Alan Breck bent !

Hoera, David ! Het kon niet beter ! We zijn bij de mensen van Clunny Mac Pherson, de chef van de Vourichclan...

... een van de kopstukken van de revolutie van 1745. Sedert zeven jaar verbergt hij zich vlak onder de neus van koning George, zonder dat deze kan ingrijpen ! Ik mag hangen, als Mac Pherson geen goeie fles Usquebaugh (1) heeft om met Alan Breck te ledigen !

Mac Pherson verwacht de heren...

Die jongen is uitgeput, je zult hem moeten dragen.

Over rotsen en de wilde bergrivieren wordt David gedragen door de kloeke rebellen...

Eindelijk komen ze aan de « Hut van Clunny ».

Kom binnen, kom binnen ! Ik heb in mijn hut zelfs reeds koninklijke afgevaardigden ontvangen !

Ik zie dat je het uitstekend maakt, Mac Pherson, en ik stel je m'n vriend David Balfour van Shaws voor...

Kom, we drinken een glas in afwachting dat men jullie een fijn maal bereid...

Op de koning... aan de overzijde !

De arme David kan de spijzen nauwelijks aanroeren, en is blij wanneer de maaltijd eindelijk afgelopen is...

Gentlemen, ik stel jullie voor een eerlijk partijtje kaart te spelen...

Mijnheer Mac Pherson, ik heb er niets tegen dat u een kaartje legt, maar in principe doe ik niet mee aan kansspelen...

Verduiveld, wat is dat voor 'n taal ! Goed voor heren met een stijve boord, hé, vriend, maar zeg zoiets niet tegen 'n Clunny Mac Pherson !

(1) Whisky

(Wordt voortgezet.)

De Kerels van Vlaanderen

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN BOB DE MOOR

Dokter Durand en zijn gezellen, die vluchtten voor de opstandelingen van San Domingo, zijn in handen van piraten gevallen. Geholpen door Pedro en Eustache zullen ze trachten zich te bevrijden...

OPSTAND IN SAN DOMINGO

TEKENINGEN VAN CAPRIOLI

De kapitein begreep niet waar zijn stuurman zo lang bleef en daalde woedend in het ruim af...

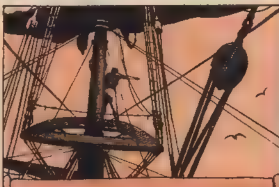
— Handen omhoog, bandiet ! werd hem bevolen.
En onder de bedreiging van de pistolen moest hij wel gehoorzamen...

Enkele ogenblikken later lag hij stevig gebonden naast zijn stuurman...

— Prachtig, zei Paul. De chefs zijn overmeesterd en we hebben twee sabels en een pistool meer. Zijn jullie gereed voor de volgende stap ? Vooruit !

Op dit ogenblik hoorde men een kaper, die in de grote mast zat, roepen :

— Hohé ! Een zeil ! Een oorlogsschip... Een Amerikaans fregat !

Dit nieuws sloeg heel de bemanning met verstomming en iedereen keek in de aangeduide richting. De kapers schenen erg ongerust. Plotseling...

GEEF JULLIE OVER ! schreeuwde Paul. De kapitein en de stuurman zijn onze gevangenen. Wij sloten hen in het ruim. Jullie hebben geen wapens en het schip kan, wegens de opgelopen averij, niet vooruit. Alle tegenstand is nutteloos !

— Dat ware te gemakkelijk, schavuiten ! En dan kunnen jullie dadelijk opnieuw beginnen met jullie bandietenstreken, hé ?

(Wordt voortgezet.)

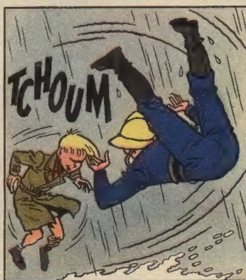
TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

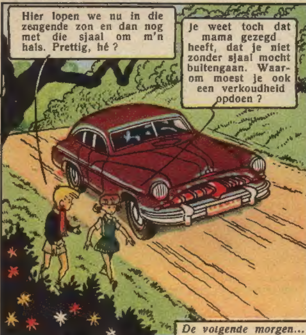

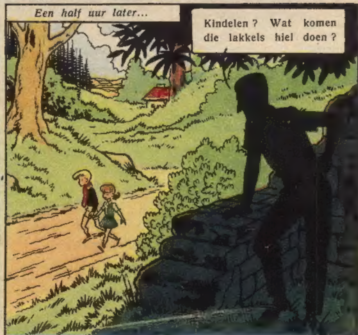

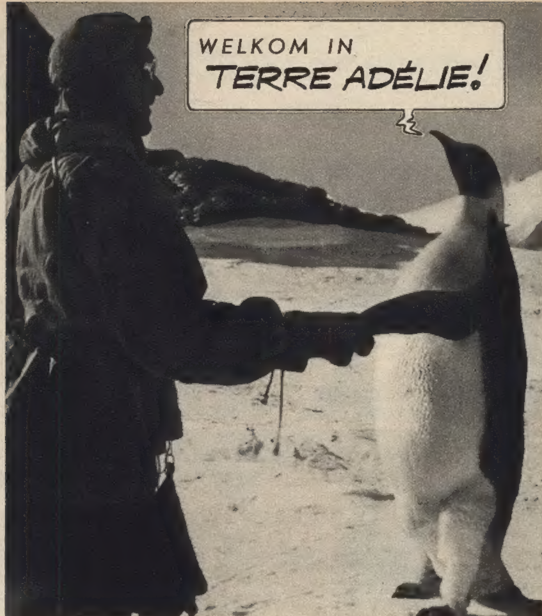

(Wordt voortgezet.)

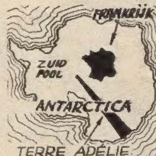

Een pingoein ontvangt F. Rabuteau, een lid van de expeditie, heel plechtig.

Verkenning aan de ZUIDPOOL

ELF GELEERDEN VERBLEVEN GEDURENDE EEN JAAR IN EEN WOESTIJN VAN IJS EN ROTSEN, WAAR DE IJZIGE WIND ONVERPOOSD RAAST EN ALLE LEVEN HAAST ONMOGELIJK MAAKT. HET VERHAAL, DAT WE JULLIE HIER VERTELLEN, IS BETER EN BOEIENDER DAN EEN AVONTURENROMAN : HET IS DE LEVENDE WERKELIJKHEID.

WAAR LIGT HET LAND VAN ADELIE?

NEEM een grote atlas en vertrek van Melbourne, of van de kust van Nieuw Zeeland, recht naar de Zuidpool en je komt terecht op een strook grond, die aan de kust 250 km. breed is en naar de Pool uitloopt in een punt. Zo ver je zien kunt, niets dan rotsen en ijs.

Het is nu honderd en twaalf jaar geleden, dat de Fransman Dumont d'Urville er landde en er de Franse tricolore plantte. Hij nam deze « terra nova », die hij « Terre Adélie » doopte, in naam van zijn land in bezit. Sedert 1840 was er echter geen Fransman meer geweest. Waarom ook? Het land is troosteloos verlaten, ruw en onvruchtbaar en heeft het slechtste klimaat ter wereld. Het is daar dat André Frank Liotard en zijn vrienden een jaar lang geleefd hebben.

DE ONGENADIGE BLIZZARD

EEN nietige, zwarte stip worstelt met de wind. Het is een man die zich bukt om meer weerstand te kunnen bieden, maar toch moet hij het na vijf meter opgeven; een nijdige windstoot gooit hem omver. Hij ziet er nu uit als een wit spook en tracht zich met de moed der wanhoop weer op te richten. Hij stikt haast en ziet niets meer, want de wind blies z'n ogen en mond vol ijskoude sneeuw. Dat is de blizzard, de vreselijke wind van de Zuidpool die soms een snelheid van 160 km. per uur bereikt... De mens, die men reeds verloren waant, wrijft snel de sneeuwkorst van z'n gezicht en staat wankelend op : hij moet vooruit, anders wacht hem de dood. Centimeter na centimeter komt hij voorwaarts en iedere stap kost een bovenmenselijke inspanning. De blizzard en de koude bevriezen handen, voeten en gezicht in dertig seconden tijd, het komt er dus op aan zich goed te beschermen. Op een gegeven ogenblik hadden enkele pioniers zich vijftien passen van hun blokhut verwijderd en ze konden deze niet meer terugvinden, daar de sneeuwstorm hen ieder uitzicht belette. Urenlang moesten ze op redding wachten. Dit geeft jullie een klein idee van de vreselijke kracht van de blizzard die het Land van Adelie gedurende driehonderd dagen van het jaar teistert. De Zomer duurt er slechts twee maanden en de thermometer stijgt dan tot op 0° ! Jullie zien, dat men hard moet zijn en over een grote dosis energie en wilskracht moet beschikken om het daar twaalf maanden uit te houden !

FORT MARTIN

VAN 19 Februari 1950 tot 5 Februari 1951 verbleven de elf stoutmoedige kerels, allen geleerden, in een barak van 16 meter lang, die ze zelf gebouwd hadden en diende als woon-slaapkamer en keuken. De kachel ronkte dag en nacht om in dit sneeuwpaleis een temperatuur van 15° te bekomen en dan nog op een meter hoogte; op de grond vroor het !

Honderden kilometer in de omtrek : geen levende ziel. Gelukkig hadden de geleerden een radio, doch de boodschappen van de poolvorsers aan hun familie konden slechts één keer per maand uitgezonden worden. Soms speelden ze schaak met een Australische expeditie, op het eiland Macquarie, op 2.000 kilometer van daar ! Iedere zet werd langs de radio bekend gemaakt, doch per week kon men er slechts enkele doorgeven en enkele opvangen. Op deze originele wijze werd er vier maanden lang schaak gespeeld en het waren ten slotte de Australiërs die wonnen.

Het spreekt vanzelf dat elf geleerden zich niet in het ijs begraven om schaak te spelen ! Aan werk ontbrak het hen niet, want ze bestudeerden de zonnestand, de getijen, verrichtten land- en aardmeetkundige opnamen en hadden de kans de zeden en de gewoonten van de konings-pingoeïns (van deze grote en mooi pingoeïnsoort vindt men slechts een paar duizend exemplaren op de wereld) van nabij te volgen.

De expeditie André Frank Liotard maakte ook lange verkenningstochten door het land, sommigen met weasels (speciale tractoren voor het ijsland), andere met hondensleden.

Een tocht door het Land van Adelie. 's Avonds worden de tenten opgeslagen in het sneeuwland.

Onnodig te zeggen dat zulke expedities interessant, doch niet van gevaar ontbloot zijn.

MET DE SLEDE OVER DE IJSZEE

ZES honden worden in waaiervorm voor iedere slede gespannen. Met hangende tong, rechtopstaande oren en wiegende staart lopen ze dapper over de ijszee, waaruit hoge, blauw schitterende ijsbergen oprijzen die soms de vorm van een kathedraal of versterkt kasteel hebben. Men komt slechts langzaam vooruit. Om de zestig minuten keert de leidershond zich instinctmatig om naar zijn meester en deze roept « Ho ! ». De honden blijven staan en de mannen zetten zich neer op de sleden om een sigaret te roken. De dappere honden komen de snuit tegen de klederen van hun menners wrijven. Ze doen dit ongetwijfeld uit vriendschap, doch veel meer nog om het ijs dat heel hun snuit bedekt te verwijderen. Na enkele ogenblikken gaat de tocht dan verder. Nu en dan kruist men een groep zeehonden die rustig slapen, naast de opening die ze in het ijs gemaakt hebben en waarlangs ze kunnen ademen. De logge, zachtaardige dieren openen even de oogleden als de honden voorbijkomen en sluimeren dan weer in.

Een dagmars duurt zes uur, of beter zes keren zestig minuten met een korte rustpauze om het uur. 's Avonds is iedereen uitgeput. Enkele leden van de groep slapen soms in al etend, met hun bord nog in de hand...

Men kan zich dus ongeveer voorstellen wat een som aan moed en uithoudingsvermogen er nodig is, om in zulke omstandigheden twee duizend kilometer af te leggen !

André Frank Liotard bracht van deze reis een prachtige film mee die in ons land vertoond wordt onder de auspiciën van de « Ontdekking van de Wereld ». Indien je de gelegenheid hebt om naar deze film te gaan, grijp ze met beide handen en gedurende twee uur zul je geboeid op het zilveren scherm kijken en het avontuur van de elf pioniers meeleven.

De « Commandant Charcot » het schip van de expeditie in Martin.

DE GESCHIEDENIS VAN ASPIRINE

ASPIRINE was een Eskimohond, maar niet zo'n doodgewone hond en dat merkte je al dadelijk aan de dromerige uitdrukking in z'n trouwe ogen en zijn traagheid. Aspirine voelde zich niet tot werken in de wieg gelegd, en hij trok de slede tegen z'n zin, met een haast menselijke minachting. Aspirine was de poeet van de ploeg. In de wereld van de mensen kan men de dichter nog bewonderen, doch bij het hondenras heeft men er niet veel voor over. De collegas van Aspirine staken hun diep misprijzen niet onder stoelen of banken, en z'n meesters spotten met hem.

Op zekere dag was Aspirine wakker geworden met het koene besluit mensen en honden te tonen waartoe een dichter in staat is. Gedurende tweehonderd kilometer trok hij met zoveel energie en kracht dat hij al de andere honden letterlijk meesleurde en zijn slede het afstandsrecord klopte. De arme dichter was daarna echter totaal uitgeput en toen men de terugweg aanvaardde moest men hem uitspannen. Met bevende flanken volgde hij de slede met de grootste moeite. Levend zou hij Fort Martin nooit bereiken. Wat doet men in dit geval ? De wet van het ijsland is ongenadig : men slacht het dier af en werpt het als eten voor de andere honden. Aspirine had zich echter te moedig gedragen om zulk lot te ondergaan. Z'n meester nam hem op en zette hem op de slede. Zo kwam Aspirine helemaal uitgemergeld, maar toch nog levend in de blokhut aan. Na een paar weken was hij helemaal opgeknapt en hernam zijn dichtersleven. Nooit echter had nog iemand de moed te spotten met deze Eskimohond met dichtersnatuur...

Knutsel hoekje

MAAK ZELF JE RADIO

Lezers vroegen ons nog eens wat te vertellen over een zelfgemaakte radio. Alhoewel deze kronieken reeds vroeger in ons blad verschenen, willen wij ze ten gerieve van onze knutselaars graag herhalen.

IK heb jullie reeds verteld hoe de zendstations van de radio Hertzgolven in de aether sturen, die door microfonen gemoduleerd worden. Deze golven zijn echter veel te zwak om de luisterapparaten of luidsprekers van de ontvangstapparaten te doen trillen. Indien men nu enkele kringlopen maakt die « circuits d'accord » genoemd worden, op een bepaalde golf, doet de doorgang van deze golf met haar weerklank nieuwe stromingen ontstaan. Deze worden eveneens gemoduleerd en zijn veel sterker.

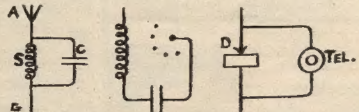
Het eerste dat we dus nodig hebben is deze « circuit d'accord », die bestaat uit een inductieklos en een condensator en deze worden verenigd, van de ene zijde aan een antenne en van de andere zijde aan een grondcontact.

Er bestaan inductieklossen en condensators van alle kwaliteiten. Jullie moeten echter niet meer kopen dan datgene wat ik, gaandeweg, nauwkeurig zal aanduiden. Opdat jullie de rest van deze kroniek goed zouden kunnen volgen, geef ik eerst de beschrijving van de verscheidene onderdelen van een radio op de vereenvoudigde tekeningen « montage schema's » genoemd. Bekijk aandachtig de hierbij gevoegde tekening.

De radiostang of antenne werd aangeduid door « A » en het grondcontact door « T ». Tussen beide is een inductieklos bevestigd « S » of SELF genoemd. Daarnaast vinden jullie de condensator of « C ». Beiden zijn vast, dus onbeweegbaar. Dit is de eenvoudigste « circuit d'accord ». Daarnaast vinden jullie een Self met verscheidene stopcontacten en met veranderbare condensator. Verder, schematisch getekend, een kristaldetector « D » en een luisterapparaat of telefoonhelm « Tel ». De lijnen welke jullie tussen die kleine tekeningen zien zijn koperdraden, zij verbinden alle onderdelen en worden « Connections » geheten.

★

De ANTENNE of RADIOSTANG, kan bij moderne toestellen herleid worden tot een kleine metalen stang of een draad van twee meter die aan de zoldering gehecht wordt. Voor een eenvoudiger toestel, zoals jullie er een gaan bouwen, moet men zich een uitstekende antenne aanschaffen, gemaakt uit al dan niet geïsoleerde koperdraad die tamelijk dik en ten minste tien meter lang is. Deze draad moet horizontaal gespannen worden, tussen twee

huizen of andere hoge punten. Woon je op het gelijkvloers van een hoog huis, mag je de antenne aan een stevige stok op het dak bevestigen en loodrecht naar beneden laten gaan, op een meter afstand van de muur. Deze koperdraad moet aan ieder uiteinde aan een speciale isolator (in glas of porselein) gehecht worden, van daar vertrekken dan de ijzerdraden of de koorden die dienen om de antenne te bestigen. Aan het ene eind van de koperdraad moet dan een andere, soepele en best met gummi geïsoleerde koperdraad gesoldeerd worden, die men « antennedaling » noemt. Deze draad eindigt best op een stopcontact, moet eveneens van de muur verwijderd blijven en wordt in huis geleid door een gaatje in het venster. Dat is het beste systeem.

Het grondcontact moet bestaan uit een degelijke draad, bv. dezelfde soort als van de antennedaling en eveneens eindigen op een stopcontact, doch van een andere kleur dan deze van de antenne. De draad van het grondcontact mag langs de muur geleid worden. Het andere uiteinde wordt best aan de buis van de waterleiding gesoldeerd.

T. Zonnebloem

(Wordt voortgezet.)

HET SEIN STAAT OP ROOD

TEKSTEN EN TEKENINGEN
VAN J. MARTIN

Een machtige organisatie bedreigt Parijs. Inspecteur Renard en enkele politieagenten zijn op 't spoor van de bandieten en hebben zich in het Ooststation opgesteld...

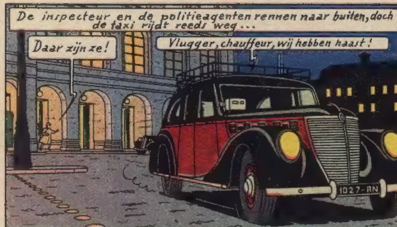

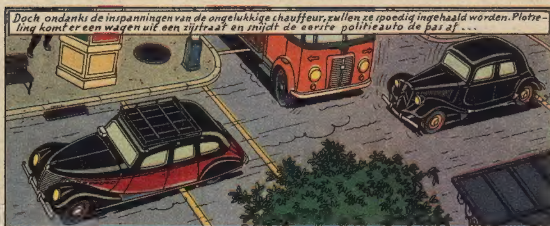

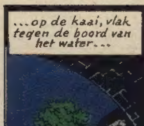

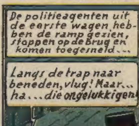

(Wordt voortgezet.)